

Teoria de la *weltanschauung* del gat

Tots els gats de l'Univers actuen de la mateixa manera. No valoren gens allò de la distància mínima entre dos punts. Per anar d'una porta a una cadira (la selva del gat domèstic), a més de pensar-s'ho molt, no fan servir la línia recta sinó que s'hi van acostant fent veure que estan per una altra cosa, resseguint la paret, en una aparent vacil·lació, fins que són al costat de la cadira i li donen la volta, com si comprovessin si hi ha enemics a l'aguait, o com si estiguessin valorant la millor manera d'atacar-la. Llavors, silenciosos i elegants, s'hi enfilen amb un bot agíllssim i precís, s'enrosquen sobre ells mateixos i tanquen els ulls plàcidament, en pau amb ells i amb la Història. Això, que la veu popular més xarona qualifica de "la milenària traïdoria del gat", no és més que una exemplificació constant, per part de tota una espècie animal, de com el novel·lista ha d'atacar el seu objectiu: acostant-s'hi amb por, tastant-ne les possibilitats, assajant assalts, ullant-lo indirectament per veure-hi més enllà, i usant la força dels músculs només en el moment precís. I no com el gos que, amb la llengua fora, la cua marejada i el trot irreflexiu, en línia recta, en comptes d'enfilar-se a la cadira, la tomba amb el seu impuls i el pes de la seva inconsciència.

***El sentit de la ficció* Ed Proa. B 1999**